# Pregaria.cat

**Entrada**

## Oració del silenci i la presència

Per pregaria.cat el  dt., 10/06/2003 - 09:00

La cultura occidental fa un us abusiu de la ment humana, la valora per sobre de tot. I aparentment no es fixa tant en els sentiments, que de fet, són el motor de la vida, i fan que la mateixa ment es mogui per una dimensió i no per una altra.

La pregària com a relació amorosa entre la persona i Déu no pot prescindir de la ment humana. Quan preguem no ens tallem el cap. Però, tot i estar present la ment com a part important de nosaltres mateixos, l'eix central de la pregària és el cor.

Un cor que veu, que escolta, que rep, que dóna, que pensa, que dubta, que demana, que fuig, que plora, que canta, que balla, que calla, que estima i que es deixa estimar. En presència de Déu el cor es dilata, i a vegades, li agafa com una set immensa d'omplir-se de la Presència, entrar en el Silenci i Estar-hi.

Una passejada solitària a vora del mar, possiblement de matinada i el cor ple. No hi ha mots. Hi és Ell. Anar-se'n pel bosc, els ocells que no paren de cantar, les cigales a l'estiu, el sol que es fica entre les branques de les alzines, i el cor ple. No hi ha mots. Hi és Ell. Quan tornes de la feina, dintre el cotxe, en una mena d'ermita secular i dinàmica, la cua de cada dia i el cor ple. No hi ha mots. Hi és Ell.

Aquesta és l'oració del silenci i la presència. Què et sembla? Oi que ens tens alguna experiència ?. Intenteu-ho, si, intenteu-ho!!.